

→ Fragments del roquet de nipsis per al papa Lleó XIII (1887).

© Teire Gil, Museu d'Arenys de Mar

UN DELS REGALS MÉS LUXOSOS QUE VA REBRE EL PAPA LLEÓ XIII DURANT L'EXPOSICIÓ CELEBRADA A ROMA ENTRE EL 1887 I 1888 PER COMMEMORAR EL SEU JUBILEU SACERDOTAL VA SER UN ROQUET DE NIPIS, UN TREBALL DELICADÍSSIM QUE ENCARA ES CONSERVA, EN PERFECTE ESTAT, A LA SAGRISTIA APOSTOLICA DEL VATICÀ.

EL TEIXIT DEL PARADÍS

En molts dels territoris que, amb el temps, havien d'esdevenir colònies espanyoles, la producció tèxtil –realitzada tant amb fibres animals com vegetals– va tenir una rellevància cabdal i deixa pales el grau de desenvolupament d'aquestes civilitzacions.

Un dels teixits més elaborats dels que es realitzaven a Filipines fou, i continua essent, l'anomenat nippis. D'aparença extremament fràgil però de gran consistència, va ser anomenat per algú teixit del paradís. El seu origen es troba en la planta de la pinya que, portada pels espanyols des de Mèxic, va adaptar-se ràpidament al sòl i al clima del arxipèlag filipi. De les seves allargades fulles els artesans locals, coneixedors de tradicions xineses i malaies, en van extreure una fibra que una vegada filada i treballada encara avui és considerada, per la seva textura i qualitats visuals i tàctils, una de les més singulars, sofisticades i exclusives de tots els temps.

Amb aquest teixit, degudament brodat –de vegades amb cabell humà–, se'n feren des del segle XVI vestits i complements per a dones, homes i nens de classe alta, i parament de la llar de gala, molt del qual va acabar en llits i taules reials. L'edat d'or del nippis va coincidir amb els últims anys de presència espanyola en aquest arxipèlag. A partir del 1898, aquest símbol del luxe asiàtic, exportat arreu, va entrar en un període d'oblit internacional.

→ Fragments de brodat en mocador de nipsis, segle XIX, Museu d'Arenys de Mar.

© Ramon Soler

→ Camí de taula de nipsis pertanyent a la col·lecció de Carmen Tórtola Valencia.

© David Castañeda, Museu d'Arenys de Mar, núm. reg. 2002

→ Dones queixues peruanes, amb teixits tradicionals, assegudes en una muralla de Cusco.

Shutterstock

QUAN ELS ESPANYOLS ARRIBAREN A CUSCO, LA CAPITAL DE L'IMPERI INCA, ELS TEIXITS GUARDATS EN ELS MAGATZEMS VAN SER CREMATS INTENCIONADAMENT PELS MATEIXOS INQUES PERQUÈ NO CAIGuessin EN MANS D'AQUELLS INVASORS. L'OR, PERÒ, ELS VA SER LLIURAT SENSE CAP IMPEDIMENT.

